

blive Folgen af denne Paragraf. Det ærede Medlem siger, at den fremkomne Statistisk buer ikke noget, man kan ikke have Tro til, at der vil komme saa mange Medlemmer ind i Kasserne, men det ved hverken det ærede Medlem eller jeg (Brandes: Men Regeringens Statistisk!) Ja, det var det øjeblikkelige Billede af, hvorledes det vilde stille sig den Gang, men man saa meget godt, at det vilde blive langt flere, og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkrets' (Scharling) Tal ere ganske sikkert rigtige, at 7—800,000 Mennesker ville have Udgang. Hvor mange der ville komme, kan ingen sige, men det vilde være ganske urimeligt at sige, at man ikke vil komme til et betydelig stigende Medlemsantal. Det ærede Medlem kan slet ikke sige noget om, hvilken Sum der vil kræves efter denne Paragraf, og derfor har det ærede Medlem ikke Ret, naar han siger, at det er noget, aldeles urimeligt af Regeringen, at den ikke vil være med til de Summer, som der mulig kan blive Brug for. Kan det ærede Medlem sige mig, hvilke Summer der er Brug for, vilde det allerede være et Fremskridt, men det er det ærede Medlem ganske ude af Stand til. Hvor ville vi i denne Henseende kunne antages at staa om to Aar? Det er der ingen, der ved. Jeg ønsker fremdeles at fastholde det Forhold, der staar her i Lovforslaget, en Tjerdedel og 1 Kr. 50 Dre. Jeg tror, at det har sine store Fortrin; det er fremkommet gennem udførlige Forhandlinger ved et Kompromis i Landstinget. Man kan her vedtage, hvad det skal være; jeg kan ikke sige, hvad der vil blive vedtaget her, thi der er et Mindretal, der holder paa det, jeg nylig omtalte, et, der holder paa en Tjerdedel og 2 Kr., og et, der holder paa en Femtedel og 2 Kr., men hvorledes Flertallet vil komme til at forme sig, kan intet Menneske se. Sa det kan jo være, at alle Forslagene blive forkastede, det anser jeg for sandsynligt, saa bliver Regeringens Forslag staaende, og det kan jeg jo ikke have noget imod. — Endringsforslag under Nr. 25 maa jeg med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkrets finde meget uheldigt. Det er i Virkeligheden at alide ganske bort fra Princippet: Hjælp til Selvhjælp, som man dog har været enig om at holde fastholdes i hvert Fald paa Sygekasseloven, og naar man vil sige, at det er noget, man nu kan gøre med Amtsråadets Samtykke, saa tror jeg, at dertil kan svares, at dertil har man næppe nogenstunde søgt Amtsråadets Samtykke. Det, man har gjort, og som man kan gøre fremdeles, hvis man ønsker at hjælpe Guld ad den Vej, det

er at hjælpe gennem de fattiges Kasse, det er det korrekte, men at gaa til den Bestemmelse, at der af Kommunekassen skal udredes Bidrag for vedkommende, kan jeg ikke være stemt for. Naar vi allerede have en Bestemmelse om, at Lægehjælp kan gives gratis, og naar vi have bestemt i Sygekasseloven, at fortsat Hjælp i samme Omfang, som Sygekasseloven giver, kan ydes i lige saa lang Tid, saa tror jeg ikke, at man skal gaa videre ad den Vej. — Endringsforslag under Nr. 26 kan jeg selvfølgelig ikke have noget imod, det stiller alternativt Fritagelse og Medfættelse. Derimod har jeg overmaade meget mod Nr. 27, som indfører vederlagsfrit Sygehus foruden de andre Ydelser; det kan der vistnok ikke være nogen Grund til at gaa til. — Endringsforslag under Nr. 31 synes jeg ikke, man behøver, men ellers skal jeg ikke udtale mig mod Forslagene Nr. 28—33, og Nr. 34 er en Følge af et andet Forslag. Saa kommer jeg til et Forslag, som jeg unægtelig maa betragte som et af Hovedforslagene, det er det under Nr. 35 til § 14. I Regeringens oprindelige Forslag blev foreslaet fri Lægehjælp, Medicin og Sygehusbehandling. Medicin er senere blevet taget ud af Lovforslaget, det er efter nærmere Overvejelse, og jeg tror ogsaa, at det er rigtigt, derimod har jeg ikke ønsket at skulle gaa til en Sygekasselov, som ikke fastslog, at der skulle ydes Helbredelsesmidler af Sygekassen. Jeg tror, at det er galt set, at man, naar man vil gaa til noget, man kalder en Sygekasselov, vil sige, at den behøver aldeles intet af hde af Helbredelsesmidler, thi det er netop Sygekassens Karakter, at den skal yde Helbredelsesmidler, det kan saa ske i større eller mindre Omfang. Nu ser jeg meget godt, at der i Landstinget er vedtaget en Bestemmelse i Slutningen af § 14, som gør det muligt for Sygekassen at nøjes med at yde Lægehjælp. Denne Bestemmelse er ikke videre godt redigeret, og jeg fortryder nu i høj Grad, at jeg ikke har omredigeret den, thi Meningen, naar der staar: „Udførelse fra ovenstaaende Bestemmelser, som maatte fastsættes i en Kasses Love, skulle dog ikke være til Hinder for, at Anerkendelsen kan meddeles“ osv., er, at det skal kunne være en Overgangsbestemmelse, som bevarede Privilegiet for de Kasser, der havde det, og det var der god Forstand i, men vilde man betragte det som en Hovedbestemmelse, hvad man unægtelig kan, saa er § 14 der ganske godt undermineret. Flertallet, det er et andet Flertal end det, jeg før omtalte, det er nemlig den ærede Ordfører og det ærede Medlem fra Langeland (Brandes), nøjes